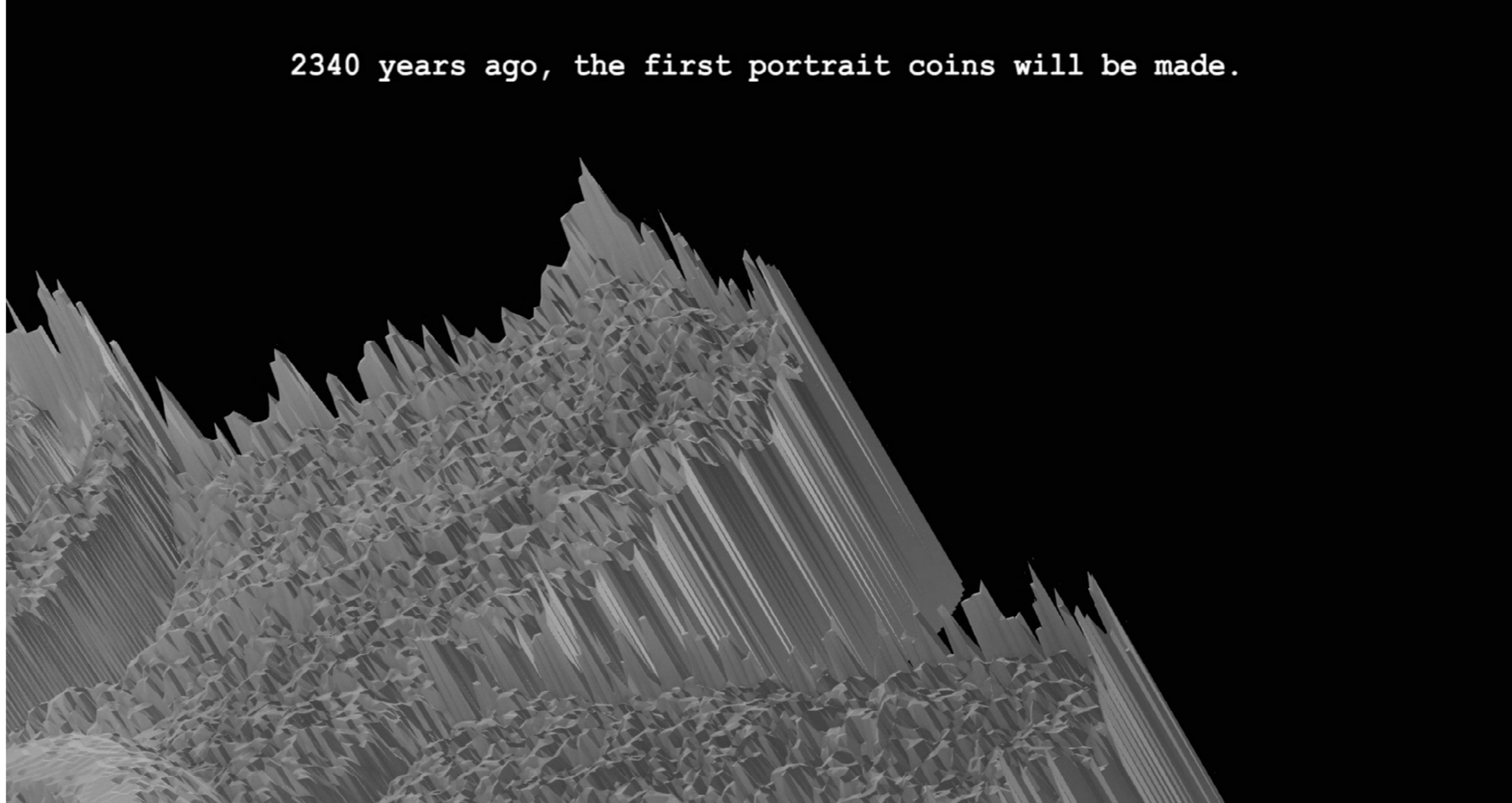

ТЕРАФОРМИРАЊЕ, квадрат из видео рада |
TERRAFORMING, still from the video
[насловна | front page]

Terraforming [Тераформирање], видео, 6'02", 2020
Immortality [Бесмртност], видео, 5'39", 2020
Zenith [Зенић], видео, 6'03", 2020
How to Completely Delete Yourself, видео, 6'33", 2018
Dust [Прашина], фотографија, 2018

2340 years ago, the first portrait coins will be made.

ТЕРАФОРМИРАЊЕ, квадрат из видео рада →
TERRAFORMING, still from the video

STAR CHILD PERSPECTIVE

Светлана Рацановић, историчарка уметности, ликовна критичарка

Уводни дијалог

Светлана Рацановић

У својој визуелној и виртуелној, наративној и симболичкој равни, четири видеа Синеише Радуловића са знаковитим називима (*How to Completely Delete Yourself, Zenith, Terraforming, Immortality*) дејствују као 4 платоа, четири есенцијалне равни у којима се, у нелинеарној, непредвидљивој, алогичној дијаграматици њихових међусобних релација и могућем слободном, унакрсном, „промискуитетном“ спаривању назива радова и радова самих, микро план умјетникове приватности и дисперзивни, макро план хибридне, манипулисане стварности, узајамно рефлектују, пресијецају, калибрирају, де-кодирају унутар свеобувадног, универзализујућег плана постојања коме умјетник предумишљајно додјељује природу недокучивости, непознатљивости, оностраности и појавност мистичне, тамне празнине.

Светлана Рацановић

У езотерично-мистичкој перцепцији и искуству свијета као илузије, као „времена сна“, вео обмане се разгрће моћима пробуђене свјесности у стању Тишине или „Пуне празнине“, стању ослобађености од „овоземаљских“ везаности, условљености, заробљености. У овим видео радовима, та се виталистичка концепција премеће у дистопијску визују стварности као управљане симулације унутар свеобухватности капиталистичког хоризонта. Убачени смо у огољени, охлађени, рашчарани универзум у коме је Капитал колонизовао и виртуелизовао и културу и наш унутарњи живот. Радикалну критику или побуну против Система тај Систем апсорбује као нужну „системску грешку“, промовише као сопствени

либерални пројекат верификујући постојање слободе само кроз контролисање и саботирање њеног истинског освајања и неограниченог ширења. Оно што се шири неограничено иза свих велова обмане овакве посткапиталистичке матрице, велова обмане којима се не види ни број ни крај, што се раскрива као позадина или база свих „системских операција“ - окупације тјелесности и апропријације идентитета, демонстрације моћи и фабриковања вриједности, акумулације богатства, компензација бола и супституција среће, бљештавог спектакла свих знања и вјеровања, хипнотичких моћи свих надања и сјећања - што се отвара као црна рупа у простору ова четири видеа, јесте јалова, тамна пучина, мрачна празнина која гута све идеје, слике и симболе, сваки смисао, у којој је ослобађање истином недосежна, стално измичућа тајна – *Thru*th is out there.

Без разметљивог програмирања, параноичних или хистеричних компјутерских симулација, ексцентричном стрегом визуелног и текстуалног, умјетник шифрира тај свијет лишен усредиштења, гравитације, орјентације и конзистенције у којима саморепликујући обрасци и програми бришу авантуру разлике, промјене, новорађања. У овим се видеима огољавају меланхолични знаци или симболичка упоришта хипертрофираног свијета презасићених и пренапрегнутих информатичких мрежа, медијатизованог универзума у коме су ентитети и идентитети само огољене, бљесковите слике које пулсирају, непрекидно настају и нестају у тами сајбер-Платонове пећине, некада мрачне собе Матрикса у којој

Светлана Рацановић

Светлана Рацановић

је Морфијус понудио Неу црвену пилулу спознаје истине и главу пилулу блаженог незнања. Бестјелесна тијела-слике плутају бесциљно, као шупље егзистенције у којима одзвања глас као „са друге планете“, нарација са узнемирујућом, *inhuman* индиферентношћу, незауостављива и неумољива као глас судбине. Она спушта све наде, сумње, побуне и промјене до тачке хлађења, утрнућа, пада у хипнотички сан. У том стању хибернације, редунданца свих изречених „религијских догми, вјеровања и научних чињеница, историјских факата и теорија завјере, паранормалних феномена и фиктивних свјетова“ инфилтрира се у ткиво реалности као њена откривена тајна, фалсификује као њена једина истина. За умјетника, то је свијет шредингеровских парадокса гдје се ствари истовремено приближавају и удаљавају, бивају и статичне и покретне, конкретне и апстрактне, природне и артифицијелне, ноторне и криптичне, површне и прегнантне, овоземаљске и *from outer space*. Ту сумња личи на вјеровање а прихватање на порицање. Ове онтолошке и егзистенцијалне ротације умјетник спроводи инсталирајући унутар радова „омнипотентну“, умножену, измјештену, изокренуту перспективу адекватну природи децентрираног, дисперзивног свијета и позицији дестабилизованог, дислоцираног човјека који то стање вртоглавог преокретања статуса доживљава као регуларност, нормалност сопственог постојања. У овим ротацијама и циљаним осцилацијама између наивног и мистичног, узвишеног и баналног, хладна озбиљност осјећаја да свједочимо финални стадијум велике драме нашег постојања, драме из које је чак нестала драматичност, ефекат шока, димензија спактакла, само је наличје (или лице) умјетниковог заиграног а дубинског иронијског прошивања његовог упризорења стварности што је умјетникова стратегија дистанцирања у односу на

је Морфијус понудио Неу црвену пилулу спознаје истине и главу пилулу блаженог незнања.

Светлана Рацановић

Светлана Рацановић

саму ту стварност коју упризорује. У овим ротацијама, избор перспективе није више дефинисан главом и црвеном пилулом као „лаким“ избором између ропског постојања и спознаје свог непријатеља, између позиције пасивног, увученог/навученог, несвјесног конзумента виртуелних мрежа и „дрвеног“ конзумента, пробуђеног и ослобођеног појединца који сумња и који зна. У нашем *post-truth* или пост-Матрикс свијету, црвене пилуле гутају и продају теоретичари завјере, напаљени пророци и флексибилни чувари сјећања а глава пилула носи могућност то *Completely Delete Yourself*: „одјављивања“, скидања са мреже, живота из *offline*, егзотичног, готово *alien lifea* као модуса или услова (само)свјесног и сувислог живљења сопствене слободе. Управо у тим умножавањима и изокретањима перспектива и позиција, умјетник преокреће и тачку опште атрофије, пада, исклизућа, у зенит, тачку раста, личне консолидације, самообнављања и трајања. Кјубриковским обртом, гашењем артифицијелних нападања и мрежа, раба се и открива „нова планета“ која је, из перспективе умјетника-родитеља, његов *Star Child*: он је и масивна космичка формација и земљолика структура и *human* креација и чиста емоција, сунце његове интимне и умјетничке „астрогеографије“. У умјетниковој не више мистичкој него интимистичкој, породичној перспективи, овај екстравагантни омаж финалној сцени Кјубрикове Одисеје садржи и иманентну кјубриковску амбиваленцију: та нова, неумрежена перспектива, тај невини поглед, нуди извору из кога је настао поглед „са оне стране“, визију регенерације, продужавања, крепког трајања у времену (умјетник би рекао - пројект бесмртности) али постаје и свједок незауостављивог урушавања „великог свијета“, његовог копњења, нестајања, можда заглушујућег, можда нечујног гашења, празног хода његових машина илузије које су тај свијет и чиниле могућим, не и живим.

саму ту стварност коју упризорује. У овим ротацијама, избор перспективе није више дефинисан главом и црвеном пилулом као „лаким“ избором између ропског постојања и спознаје свог непријатеља, између позиције пасивног, увученог/навученог, несвјесног конзумента виртуелних мрежа и „дрвеног“ конзумента, пробуђеног и ослобођеног појединца који сумња и који зна. У нашем *post-truth* или пост-Матрикс свијету, црвене пилуле гутају и продају теоретичари завјере, напаљени пророци и флексибилни чувари сјећања а глава пилула носи могућност то *Completely Delete Yourself*: „одјављивања“, скидања са мреже, живота из *offline*, егзотичног, готово *alien lifea* као модуса или услова (само)свјесног и сувислог живљења сопствене слободе. Управо у тим умножавањима и изокретањима перспектива и позиција, умјетник преокреће и тачку опште атрофије, пада, исклизућа, у зенит, тачку раста, личне консолидације, самообнављања и трајања. Кјубриковским обртом, гашењем артифицијелних нападања и мрежа, раба се и открива „нова планета“ која је, из перспективе умјетника-родитеља, његов *Star Child*: он је и масивна космичка формација и земљолика структура и *human* креација и чиста емоција, сунце његове интимне и умјетничке „астрогеографије“. У умјетниковој не више мистичкој него интимистичкој, породичној перспективи, овај екстравагантни омаж финалној сцени Кјубрикове Одисеје садржи и иманентну кјубриковску амбиваленцију: та нова, неумрежена перспектива, тај невини поглед, нуди извору из кога је настао поглед „са оне стране“, визију регенерације, продужавања, крепког трајања у времену (умјетник би рекао - пројект бесмртности) али постаје и свједок незауостављивог урушавања „великог свијета“, његовог копњења, нестајања, можда заглушујућег, можда нечујног гашења, празног хода његових машина илузије које су тај свијет и чиниле могућим, не и живим.

БЕСПРНОСТ, квадрат из видео рада
IMMORTALITY, still from the video

STAR CHILD PERSPECTIVE

Svetlana Racanović, art historian, art critic

In their visual and virtual, narrative and symbolic level, the four video works by Siniša Radulović under symbolic names (*How to Completely Delete Yourself*, *Zenith*, *Terraforming*, *Immortality*) act like 4 plateaus, four essential levels on which, in a non-linear, unpredictable, illogical diagrammatic of their mutual relations and possible free, criss-crossed, “promiscuous” matching of the works and their titles, the microplan of the artist’s privacy and a dispersive macroplan of a hybrid, manipulated reality get mutually reflected, intersected, calibrated, decoded within an encompassing universalizing plan of existence to which the artist intentionally assigns the nature of elusiveness, incomprehensibility, otherworldliness and the incidence of a mystical, dark emptiness.

In an esoterically-mystical perception and experience of the world as an illusion, as a “time of sleep”, the veil of deception gets lifted by the means of power of the awakened awareness in the state of Silence or “Full Emptiness”, the state of liberation of “earthly” attachments, conditionings, captivity. In these video works, the vitalist concept gets turned into a dystopic vision of reality as a simulation steered within the universality of capitalist horizon. We have been pushed into a bare, cooled, disillusioned universe where the Capital has colonized and virtualized both the culture and our inner lives. That system absorbs the radical critique or the rebellion against the System as an inevitable “system error”, promoting it as its own liberal project while verifying the existence of freedom only through controlling and

sabotaging its true conquest and limitless spreading. What gets limitlessly spread beyond all the veils of deception of this postcapitalist matrix, the endless and countless veils of deception, what gets spread like a background or a basis of all “system operations” – the occupation of corporeality and the appropriation of identity, the show of force and the creation of value, the accumulation of wealth, the compensation of pain and the substitute of happiness, the dazzling spectacle of all the knowledges and beliefs, the hypnotic powers of all the hopes and memories – everything that opens like a black hole in the space in these four video works is a barren, dark offering, a dark emptiness that swallows all the ideas, images and symbols, any meaning, and in which the liberation by truth remains an unreachable, permanently elusive secret – *The truth is out there*.

Without pretentious programming, paranoid or hysterical computer simulations, by the use of an eccentric link between the visual and textual, the artist encodes the world deprived of the centre, of gravity, orientation and consistence where self-replicating patterns and programmes erase the adventure of difference, change, new birth. These videos reveal melancholic signs or symbolic base of hypertrophied world of crowded and overstrained informatic networks, of a mediatized universe where entities and identities are nothing but bare, flashing images that keep pulsating, appearing and disappearing in the darkness of cyber-Plato’s cave, once a dark room of *The Matrix* in which Morpheus offered a red pill of truth and a blue pill of blissful ignorance to Neo.

Incorporeal bodies-images aimlessly float like hollow existences that echo a voice “like from another planet”, a narration marked by disturbing *inhuman* indifference, unstoppable and relentless as the voice of a destiny. It reduces all the hopes, doubts, rebellions, and changes down to the cooling point, to numbness, till they fall into a hypnotic sleep. In that state of hibernation, the redundancy of all the spoken “religious dogma, beliefs and scientific truths, historical facts and conspiracy theories, paranormal phenomena and fictional worlds” gets infiltrated into the issue of reality like its revealed secret, and gets falsified as its unique truth. For the artist, that is the world of Schrödinger’s paradoxes where things simultaneously get closer and more distant, getting both static and movable, concrete and abstract, natural and artificial, clear and cryptic, superficial and profound, earthly and *from outer space*. There, a doubt resembles a belief and acceptance the denial. The artist creates these ontological and existential rotations by installing within the works an “omnipotent”, multiplied, decentred, inverted perspective that is adequate for the nature of decentred, dispersive world in the position of destabilized, dislocated man who perceives the state of accelerated change of status as regularity, the normality of his own existence. In these rotations and aimed oscillations between the naïve and the mystical, the sublime and the banal, a cold seriousness of the fact that we are witnesses of the final stage of a huge drama of our own existence, the drama which has even lost its dramatic feature, the shock effect, the dimension of a spectacle, is only the inside (or, actually, the face) of the artist’s playful yet deeply ironic sewing of his presentation of reality, which is the artist’s strategy of distancing from the very same reality he is presenting. In these rotations, the choice of perspective is no longer defined by the blue or red pill as an “easy”

choice between slavery and the ability to get to know your enemy, between the position of a passive, involved/addicted consumer, awoken and liberated individual who doubts and who knows. In our *post-truth* and *post-Matrix* world, the red pills get swollen and sold by the conspiracy theorists, horny prophets and flexible guardians of memory, while the blue pill carries the possibility to *Completely Delete Yourself*: the “checking out”, getting off the network, an offline life, an exotic, almost alien life as a mode or a condition to a (self)conscious and purposeful living of one’s freedom. It is in those very multiplications and inversion of perspectives and positions, that the artist inverts the point of general atrophy, of fall, of slipping, into the zenith, into the point of growth, of personal consolidation, self-renewal, and duration. In a Kubrick-like twist, the shutting down of artificial power supplies and networks, a “new planet” is born, the one which is, from the perspective of the artist-parent, his *Star Child*: it is both a massive cosmic formation and an Earth-like structure, a human creation and a pure emotion, the sun of his intimate and artistic “astro-geography”. In the artist’s no longer mystical but intimate, family perspective, the extravagant homage to the closing scene of the Kubrick’s *Odyssey* also includes the immanent Kubrick-like ambivalence: the new, offline perspective, the innocent look, offers a source that has produced the look “from beyond”, the vision of regeneration, prolonging, lively duration in time (the artist would say – the immortality project) but also becomes a witness of unstoppable collapse of the “big world”, its evaporation, disappearance, maybe deafening, maybe silent shutting down, running on empty of his machines of illusions that use to make the world possible, although not alive.

is ability to speak foreign languages
one does not know.

← ПРАШИНА, фото Тања Дробњак, 2020
DUST, photo Tanja Drobniak, 2020

Синиша Радуловић рођен је 1983. у Подгорици, Црна Гора. Дипломирао је на Факултету ликовних умјетности на Цетињу, гдје је и магистрирао 2008. године. Добитник је Награде “Милчик” УВАА (2017), Гран прија Херцеговског зимског ликовног салона (2016), Награде за сликарство на 33. Црногорском ликовном салону “13. новембар”, Цетиње и Награде за видео арад на 38. Црногорском ликовном салону “13. новембар”, Цетиње.

Живи и ради у Подгорици.

Његови радови се налазе у многим приватним и јавним колекцијама, укључујући: Колекција Октобарског салона (Културни центар Београда), Колекција *Deutsche Telekom*, Колекција Народног музеја Црне Горе, Колекција Универзитета Црне Горе, Колекција *Luciano Benetton*, Колекција *Federculture* Рим, Збирка Центра Савремене умјетности Црне Горе, Колекција Црногорске академија наука и умјетности. Више информација о аутору:

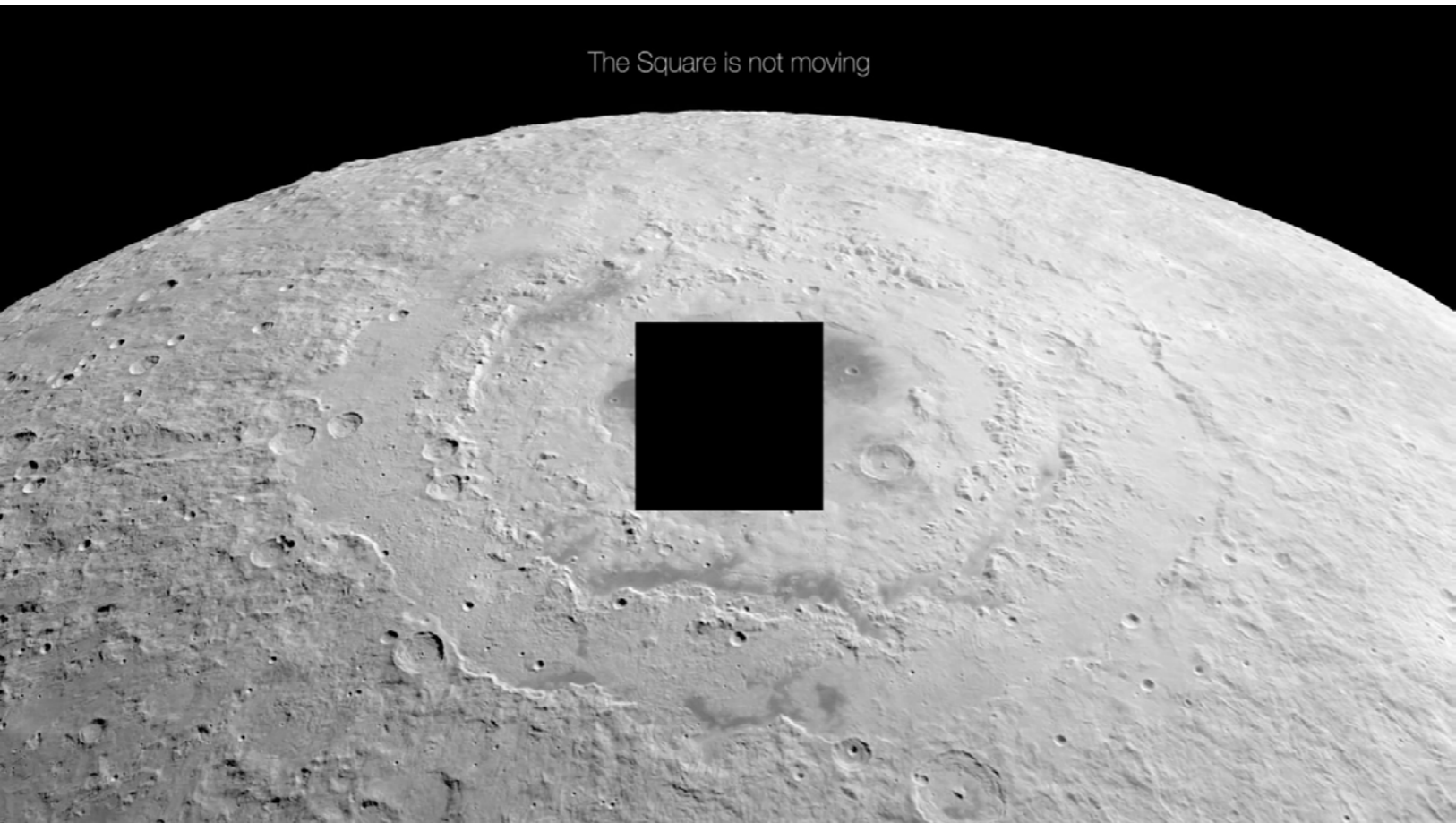
www.sinisa.me

Siniša Radulović is born in 1983 in Podgorica, Montenegro. Graduated from the Faculty of Fine Arts, Cetinje, Montenegro, where he also completed his master studies in 2008. He won “Milčik” - Young Visual Artist Award (2017), Grand Prix at Herceg Novi Winter Art Salon (2016), and awards for painting (2011) and video (2016) at Montenegrin Art Salon “13 November”, Cetinje.

He lives and works in Podgorica.

He has works in several private and public collections including: October Salon Collection (Cultural Centre of Belgrade), Art Collection Deutsche Telekom, National Museum of Montenegro Collection, University of Montenegro Collection, Luciano Benetton Collection, Federculture Rome Collection, Center of Contemporary art of Montenegro Collection, Montenegrin Academy of Sciences and Arts Collection. More information about the author at:

www.sinisa.me

**HOW TO COMPLETELY
DELETE YOURSELF,**
квадрат из видео рада
still from the video

Зорана Ђаковић Миннити.: Зенит је тачка, време у којем је неко или нешто на врхунцу успеха. Како се оно што означава ова реч учитава у односу на целину, коју представљају радови приказани на изложби?

Синиша Радуловић.: У овим радовима је повучено више паралела, или боље рећи изведено неколико вертикала. Конкретно, она вертикала која се односи на поменуто дефиницију јесте моја, интимна, која ме ставља у позицију зенита, и то не као аутора, већ као оца. Скоро па да је брутално то измјештање у позицију апсолутне одговорности и апсолутне среће, новонастало искуство које вашу будућност и прошлост сажима у једну једину усијану тачку, ништавило или велики прасак. Кроз то треперење се долази и до преосталих компоненти које су подједнако битне за архитектуру осталих радова. Ако боље погледамо, екстреми који се провлаче кроз нарацију заправо дејствују у неким бизарним а опет природним и хармоничним односима, било да је ријеч о духовној или спиритуалној вертикали тј. односу Бога и човјека, или оној социо-политичкој компоненти гдје се редефинишу релације између суверена и обичног смртника. Може се рећи да је зенит заправо ауторитет, а оно што се доводи у питање јесте шта је све потребно, и преко чега се све гази како би се та позиција моћи изградила и одржала. У овим радовима се изједначавају религијска увјерења, теорије завјера и реалност сама, јер свако одсуство моћи ствара конзументе подложне контроли. Иако понекад комплексном структуром и контекстом наратива, ја заправо покушам публици предочити један надамсе једноставан концепт: када довољан број људи има „чврста“ увјерења и вјеровања, без обзира колико она „чудесна“ била, појам реалности и истине неминовно се редефинише, како споља, тако и изнутра. Свједоци смо томе, не само у свим нашим неславним прошлостима, већ и свакодневно.

Зорана Ђаковић Миннити.: Издвајајући симболичка упоришта хипертрофираног света у којем су ентитети и идентитети само огољене слике које пулсирају, а људско биће се осећа као Шредингерова мачка у кутији, не знајући тачно да ли је жива или мртва, посетилац, иако саучесник свега, се и даље пита шта и како даље? Каква може бити визија будућности? Компјутеризован глас који чујемо у галеријском простору догуњује слику о свету информација који је створио контролисани систем у којем живимо. Уметничко деловање као инструмент комуникације је део тог система, иако не садржи информације. У ком простору оно и даље данас може да пружи отпор оваквом систему?

Синиша Радуловић: Најбољи отпор би био спознаја реалности, али изгледа да наша реалност све више личи на неку врсту мултиверзума. Кроз пројекције на зидовима галерије гледалац заправо може искусити неку врсту Платонове пећине. Апсолутна срећа постаје наивност, а апсолутна одговорност страх од непознатог, а то је предочено кроз улогу наратора, јер како видео радови одмичу, публика схвата да је наратор артифицијалан, и та трансформација гласа дјечака у глас машине је својеврсни заједнички именитељ већине радова на изложби. То је још једна спољна вертикала, наивност и потом суноврат ка страху. Сматрам да је ово изузетно занимљив аспект изложбе, управо јер се трансформација гласа одиграва у самом посматрачу, у спознаји која га тјера не само да размишља о ономе шта умјетност јесте или није, већ да преиспита све оне информације које су до тада предочене и сугерисане као истините. Може се рећи да је циљ вратити публику у прошлост како би преиспитала сопствена увјерења и појам реалног уопште. Проблем данашњег тренутка је што ми више нисмо само робови система у којем се реалност своди на бескрајно преждеравање и конзумеризам, ми сами смо постали производи који „живе“ у свијету гдје је истина невидљива, несавладива. Употребом свих доступних технологија и вјештачке интелегенције систем је постао ултимативни ауторитет, и управо у тој, апсолутној артифицијалности лежи прави проблем и опасност, али можда и нека утопијска шанса да умјетници као глас разума реагују превазилазећи оквире националног и регионалног. Ипак, нисам оптимиста јер док се каче салонске слике, док ударамо главом у зид и редовно дезинфикујемо руке, дистопија је оно ка чему сви заједно неминовно срљамо. Изузимајући перцепцију свих оних херметичних и елитистичких кругова које стварамо како би се осјетили битним, реалност је да је умјетност апсолутно немоћна, и остаће таква све док не почне да опонаша и примјењује исти алгоритам као онај који одржава и покреће систем под чијом смо контролом. Умјетност ће бити ефектна онда када умјетници престану да вјерују да она може ишта промијенити, то је парадокс који живимо.

ZENITH, поставка галерија Podroom →
фото Тања Дробњак
ZENITH, installation view gallery Podroom,
photo Tanja Drobnyak

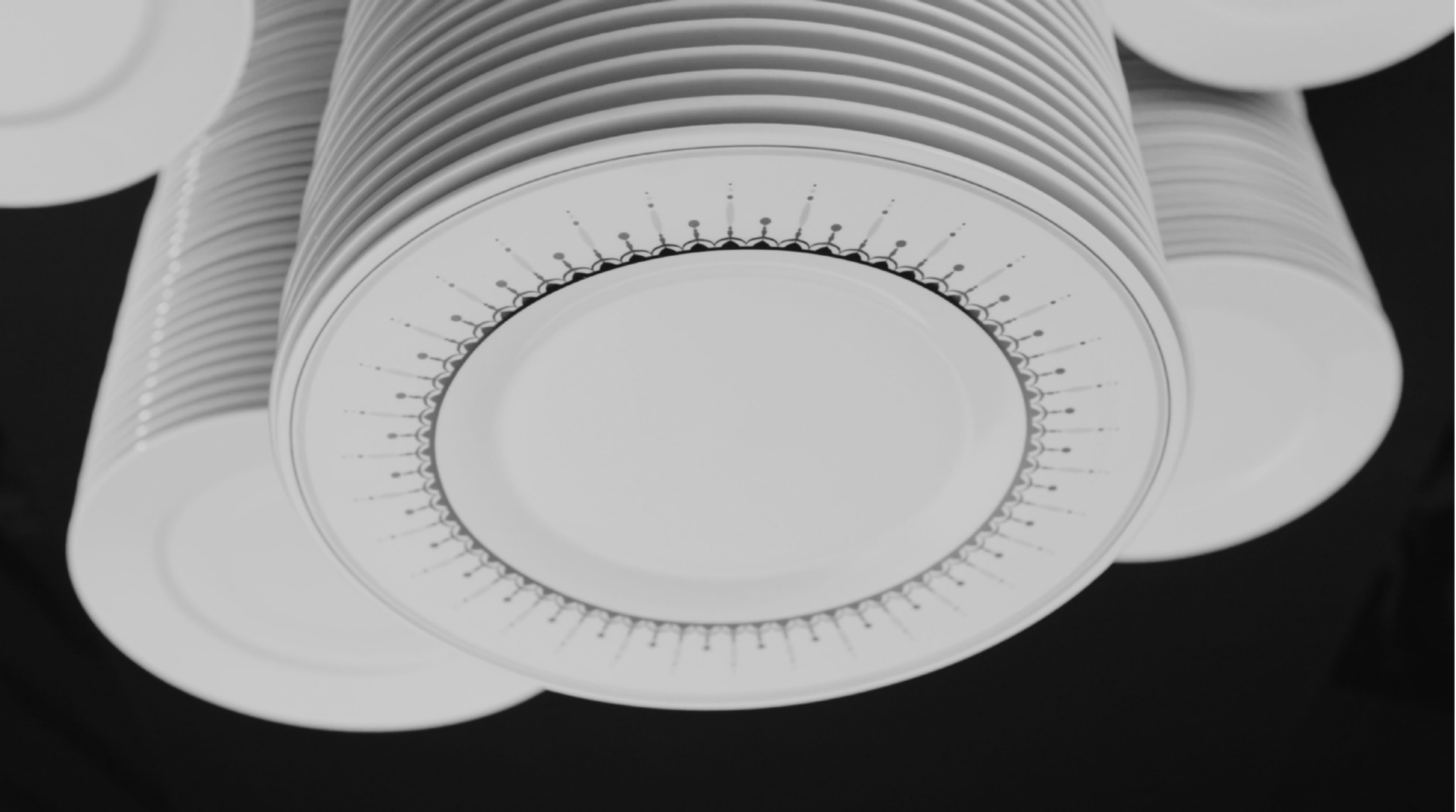
Zorana Đaković Minniti: Zenith is a certain moment, a point in time when someone or something achieves supreme success. How does the concept denoted by this word relate to the whole that is represented by the exhibited works?

Siniša Radulović: These works contain several parallel lines, or better yet, verticals. Concretely, the vertical that relates to the said definition is my intimate one, the one that places me in the zenith, and yet not as the author but as a father. That displacement into the position of an absolute responsibility and an absolute happiness is almost brutal, it is a new experience which merges your future and your past into one burning point, into nothingness, or the big bang. That fluttering leads to the remaining components that are equally important for the architecture of the rest of the works. Should we take a better look, the extremes that permeate the narration actually act in bizarre and yet natural and harmonic relations, whether we talk about spiritual vertical element, i.e. the relationship between the God and the man, or the socio-political one in which the relations between a sovereign and a mortal get redefined. One could say that the zenith is, actually, the authority, while what is being questioned is everything that is necessary, everything that gets trampled upon in order to build and maintain the position of power. In these works, religious beliefs, conspiracy theories, and reality get counterbalanced because every absence of power creates controllable consumers. Although I do it sometimes through complex structure and a narrative context, what I am trying to achieve is to present a basically simple concept: when enough people hold “firm” beliefs, regardless of how “wondrous” they might be, the notions of reality and truth get inevitably redefined, both from within and from without. We are witnesses of that not only in our inglorious pasts but in everyday life, too.

Zorana Đaković Minniti: By selecting a symbolic stronghold of a hypertrophied world in which entities and identities are nothing but bare pulsating images, and where human being feels like Schrödinger’s cat in the box, unsure of whether it is dead or alive, a visitor, although an accomplice, does wonder what to do and how to proceed. What can a vision of the future be like? A digital voice that we hear in the gallery adds up to the image of the world of

information which has created a controlled system that we live in. Artistic activity as an instrument of communication is a part of that system, although it does not contain any information. In which space can it still mount resistance to this kind of system?

Siniša Radulović: The best form of resistance would be to understand reality, but our reality keeps getting increasingly similar to some kind of multiverse. Via the projections on the gallery walls, spectator can experience some sort of Plato’s cave. The absolute happiness turns into naiveté, and the absolute responsibility into the fear of the unknown, which is presented through the role of a narrator, because as the works come one after the other, the audience come to realize that the narrator is artificial, and that the transformation of a boy’s voice into a voice of a machine is a unique common denominator of the majority of the exhibited works. That is yet another outer vertical – naiveté and the collapse into the fear. I find this to be an extraordinary aspect of the exhibition, since the transformation of the voice takes place in the viewers themselves, in the realization which makes them not only contemplate what art is or isn’t, but makes them reassess all the information previously considered and proposed to be true. One could say that the aim is to take the audience back into the past in order to have them reassess their own beliefs and the notion of the real in general. The problem of the present moment is that we are no longer the slaves of the system in which the reality is reduced to incessant overeating and consumerism, but we have turned into products that “live” in a world of invisible and impenetrable truth. Through the use of all the available technologies and artificial intelligence, the system has turned into an ultimate authority and it is in that absolute artificiality that the real problem and danger lie, but possibly also a utopic chance for the artists to react as a voice of reason while overcoming the limits of the national and the regional. Still, I am not too optimistic because, as long as we keep hanging convenient pieces of art on the walls, as long as we keep banging our heads against the wall and sanitizing our hands, it is dystopia that we are inevitably rushing towards. If we exclude the perception by all the hermetic and elitist circles that we create in order to feel important, we have to admit that art is completely helpless and will remain so until it starts emulating and applying the same algorithm as is the one that maintains and moves the system that controls us. Art will be effective once artists stop believing that it can change anything, and that is the paradox that we are living.

← *ЗЕНИТ*, квадрат из видео рада
ZENITH, still from the video

Издавач | Publisher
Културни центар Београда | Cultural Centre of Belgrade
За издавача | On behalf of the publisher
Aleksandar Ilić

ЗЕНИТ | ZENITH
СИНИША РАДУЛОВИЋ | SINIŠA RADULOVIĆ
8.10 – 5.11.2020.

Кустоскиња | Curator
Zorana Đaković Minniti
Асистент | Assistant
Jana Gligorijević

Текст | Text
Svetlana Rasanović

Превод | Translation
Vesna Radovanović, Siniša Radulović

Фотографије | Photo
Милан Краљ, Тања Дробњак

Галерија | Gallery PODROOM
Савет галерије | Gallery Council
Branka Benčić, Inês Grosso, Zorana Đaković Minniti

Прелом | Layout
Војана Aleksijević

Поставка | Installation
Dejan Pavić, Dragan Nikolić

Изложбу су подржали Град Београд – Секретаријат за културу,
Министарство културе и информисања Републике Србије
Supported by the City of Belgrade – Secretary for Culture, inistry of
Culture and Information of the Republic of Serbia

978-86-7996-251-5

ЗЕНИТ

СИНИША РАДУЛОВИЋ

8. 10 – 5. 11. 2020.

Галерија Podroom

Трг републике 5/-1

ZENITH

SINIŠA RADULOVIĆ

8. 10 – 5. 11. 2020

Gallery Podroom

Republic Square 5/-1

www.kcb.org.rs